

vergadering van Inspecteurs van het Geneeskundig Staatstoezicht) voorgelicht. Wij vragen slechts verbetering van wat naar onze meening dringend wijziging vereischt.

Dat Gorinchem dan ook haar voorstel zal blijven handhaven, ook na het door Dr. PIJNAPPEL geschrevene, zal zeker geen nader betoog behoeven.

S. BIEGEL.

Amsterdam, 8 Mei 1899.

Geachte Gérant!

In het *Tijdschrift* N°. 17, blz. 751 lees ik:

„De Heer SPRONCK zegt wel, dat dat (n. l. het zoo vaak veroorzaken van streptococcen-abscessen bij paarden, die met diphtherie-gif werden ingespoten) „accidenteel geschiedt, maar dat is toch inderdaad onwaarschijnlijk al ware „het slechts omdat het bijna regel schijnt te zijn”.

Afgaande op mijn eigen ervaring komt mij deze conclusie van Prof. FOKKER zeer verkeerd voor.

Zooals gij U wellicht herinneren zult hebben de Heer MAZURE en ik eenige jaren geleden voor het Kinderziekenhuis alhier een zeer werkzaam anti-diphtherisch serum bereid. Gedurende ongeveer 2 jaren hebben wij daartoe bij 3 paarden, die onder voortdurende contrôle van den Heer MAZURE (Rijks-veearts) stonden, talrijke injecties (in de honderden loopende) met diphtherietoxine onder alle aseptische voorzorgen gedaan zonder ooit van abscessen bij onze paarden last te hebben gehad.

Dr. H. G. RINGELING.

Geachte Rédacteur-Gérant!

De eer, die mij vóór anderhalf jaar te beurt viel, toen het Hoofdbestuur mij mede uitnoodigde om het attestenvraagstuk te helpen oplossen, heeft mij weinig vreugde gebaard. Het begon al het vorige jaar, toen het Hoofdbestuur de afdeelingen in het geweer riep tegen een vermeende poging om de Maatschappij in een vakvereeniging te herscheppen, waarbij steeds gesproken werd van het „Rapport PINKHOF c. s.”, en derhalve de Commissie door het Hoofdbestuur verloochend, en al de boosheid van het Rapport aan één persoon werd aangewreven. Deze alarmkreet van het ontstelde Hoofdbestuur zou, zoo voorspelde een lid in de Amsterdamsche Afdeeling, het Rapport „dood maken”, en heeft dit dan ook nagenoeg gedaan. Daarop volgde de aanneming der door den Haag gewijzigde derde conclusie, waarbij geheel verlaten werd het standpunt, door de Maatschappij in 1888 ingenomen, terwijl de Commissie van haar in opdracht had gehad, dit standpunt in geen geval prijs te geven.

Toen kwamen de brochure van Dr. VAN GEUNS en haar aankondiging door Dr. DANIELS, welke mij berokkenden, dat twee hoofdbestuurders, tot wie ik gemeend had al mijn dagen in een kalme en vredige verhouding te zullen staan, nu in mij een grooten booswicht zien, zonder dat ik daartoe de ge-

ringste aanleiding heb gegeven. Daarop weer een kleine ergernis: de meer dan bescheiden plaats, die de eindbeslissing over het zoo gewichtige onderwerp op het programma der a. s. Algemeene Vergadering heeft gekregen, het slot van den derden dag eener feestvergadering.

En ten slotte, in het laatste nummer, blz. 808, van een derden Hoofdbestuurder de bewering, dat „de trouwe hoeder onzer beroepsbelangen” *waarschuwt tegen het opvolgen van het advies, door zijn Commissie verleden jaar gegeven.*

Geachte Gérant, ik zou U waarlijk niet nog eens lastig gevallen hebben over deze aangelegenheid, want zij begint mij zelf al wat langdradig te worden, en ik beloof U, er geen woord meer over te zullen schrijven in uw *Tijdschrift*, of spreken in eenige vergadering, — maar deze aardigheid van collega PIJNAPPEL is mij te sterk. Ik moet nu de geschiedenis van conclusie 3 uit de verslagen opdelven, omdat het nog noodig blijkt, te bewijzen, dat niet deze conclusie, het advies der commissie, te Maastricht is aangenomen, maar iets anders, het amendement den Haag, dat ervoor in de plaats is gekomen, en waarin het beginsel van 1888, waarvan de commissie moest uitgaan, willens en wetens verworpen is.

Dit beginsel nu berust, volgens mijn overtuiging op den meergemelden „23 eeuwen ouden grondslag” enz. Vooraf zij gezegd, dat ik met de 3de conclusie niet kon dweepen. Er bevond zich daarin, gelijk ik te Maastricht erkende, een tegenstrijdigheid, afkomstig van de tegenstrijdigheid, die ik in de opdracht, aan de commissie gegeven, meende te moeten constateeren (zie dit *Tijdschrift* 1898. II. blz. 58). Maar in elk geval was getracht, zoo goed mogelijk het beginsel vast te houden. Het komt mij thans voor, dat met het amendement Dordrecht (om de attesten eerst af te geven, als de uitkeering geschied zal zijn), de tegenstrijdigheid ontgaan zou zijn, *maar de verzekeraars konden dat amendement niet aanvaarden* en het werd verworpen.

Toen kwam aan de orde het amendement den Haag, waartegen ik mij reeds toen verzette; en ten bewijze, dat dit amendement, over welks uitvoering thans gestemd moet worden, niet mijn advies was, maar ook door de tegenpartij beschouwd werd als daaraan tegenovergesteld, moge het volgende dienen:

1°. Dr. SIKKEL zegt in zijn verdediging van het amendement, dat men met de gewijzigde tijdsomstandigheden ook zijn *beginselen* moet wijzigen; waarop ik antwoord, dat de wijziging in de tijdsomstandigheden sedert 1888 mij niet gebleken was, en het ook niet te moeite waard zou zijn, *beginselen* te verlaten wegens omstandigheden, die zoo wisselend zouden blijken te zijn.

2°. De Commissie nam, te midden van eenige drukte in de zaal, het amendement over, *onder protest van mijn zijde.*

3°. De Heer Dr. A. F. K. HARTOGH deelde mij 's middags zijn tevredenheid over den afloop mede, maar zeide, te begrijpen, *dat ik niet tevreden kon zijn.*

4°. Den volgenden dag verzoek ik stemming over de thans geamendeerde 3de conclusie (in de hoop, dat zij nu verworpen zou worden); de vergadering oordeelt met den Voorzitter, dat het amendement de conclusie heeft *vervangen.*

5°. De *Verzekeringsbode* van 16 Juli zegt, naar aanleiding van het besluit om in 1899 een eindbeslissing te houden: „hiermede neemt de vergadering „een groot deel, zoo niet alles, terug van hetgeen zij daags te voren besloten „heeft. Zij toont, dat zij de consequenties niet oogenblikkelijk aandurft en

„nu reeds een begin van berouw voelt, dat zij van den ouden weg is afgeweken. „Sedert 1888 heeft zij toch het secret médical hooggehouden, gisteren was er een „bres in geschoten, vandaag zijn weer middelen aangeschaft om de bres te „stoppen”.

De cursiveeringen zijn van mij.

Uit dit alles blijkt overtuigend, dat ik niet gewaarschuwd heb tegen het volgen van *mijn* advies, maar tegen een, dat reeds van begin af verworpen moest worden door allen, die met mij op het standpunt van 1888 zijn blijven staan, gelijk ook tegenstanders van dat standpunt erkennen. Indien de oorspronkelijke conclusie 3 daar iets van prijs gaf, geschiedde dit niet omdat dit standpunt door de Commissie verworpen werd, maar omdat de *verlangde* overeenstemming met de verzekeraars (zoo meende de Commissie), anders niet te verkrijgen zou zijn. 's-Hage daarentegen wenschte alles aan de verzekeraars toe te geven.

En nu wil Dr. PIJNAPPEL weten, hoe de Algemeene Vergadering zich zal moeten gedragen. Wel, hij heeft mij niet te vergeefs een „trouwen hoeder” genoemd. Ik zal dezen titel maar eens als goed gemeend beschouwen, en krachtens denzelven mijn „weetje” er nog eens van zeggen:

Op de vraag van het Hoofdbestuur of de 3de conclusie aan de Verzekeringmaatschappijen moet worden medegedeeld, worde ontkennend geantwoord, op de andere vragen, waaromtrent de groote meerderheid het eens is, bevestigend.

Dan kunnen we deze zaak laten rusten in den toestand, waarin zij van 1888—1897 verkeerd heeft, terwijl omtrent de andere vraagstukken eenig practisch resultaat wordt bereikt.

Want andere vraagstukken vereischen al onze zorg en eensgezindheid, waar wij allen als „trouwe hoeders” zullen hebben op te treden tegenover de geduchte aanvallen op het aanzien en de onafhankelijkheid van onzen stand, die verleden week door den Diamantbewerkerbond zijn aangekondigd.

Onder dankbetuiging voor de opneming,

Uw. Dw.

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Aanbevelingen van geneeskundigen. Dr. MORGAN DOCKRELL was zoo onvoorzichtig geweest, een fabrikant van zeker mineraalwater te vertellen, dat „niets aan zijn jicht zooveel goed had gedaan . . .”, waarop de fabrikant van zijn naam gebruik had gemaakt om zijn waar aan te prijzen. De dokter deed daarop den fabrikant een proces aan, want hij achtte zich benadeeld door den onaangename indruk die moest ontstaan uit het lezen van zijn naam onder de aanbevelingen van een dusdanig middel, terwijl hij den fabrikant geen verlof had gegeven om zijn naam te gebruiken.

De jury sprak den beklagde vrij, omdat haar door den rechter gevraagd